

Vzpomínka na Jana Sokola – Jaroslav Dvořák

„Lepší je největším nepřítelem dobrého.“

To je Honzova věta, která vystihuje jeho přímočarý přístup k řešení technických projektů.

S Honzou jsme byli v kontaktu ve VÚMSu při různých příležitostech. Níže jenom několik vzpomínek.

1. Nejprve k souvislosti se stavem v Československu před rokem 1989, který si jistě pamatujeme. Honza podepsal „Chartu 77“. Samozřejmě jsme se obávali, že Honza bude z VÚMSu propuštěn. Jak se tehdy ti, kteří tady vládli, „vyrovnávali s kritikou“.

Ve VÚMSu Praha to řešila „komise ROH“, do které byl za ROH pracoviště VÚMS Brno přizván František Kolouch, vedoucí oddělení ve kterém jsem v Brně pracoval.

Když se Franta vrátil popsal nám jak probíhala část „rozhovoru“ komise s Honzou, stručně a asi ne doslova:

Komise: Proč jste TO podepsal?

Honza: Dostal jsem text k přečtení, všechno v něm bylo pravda. Takže jsem text podepsal.

A pro nás to bylo jasné vyjádření Honzova pravdivého, čestného a statečného přístupu, jak jsme ho znali.

Honza nebyl z VÚMSu propuštěn.

2. Měli jsme příležitost s Honzou spolupracovat na projektu „Multiplexor terminálů pro počítač EC“, který Honza navrhl.

Bylo to potom, co jsme ve VÚMS Brno navrhli a realizovali multiplexor terminálů pro počítač ADT.

Lidé ve vedení VÚMS byli dost ostře proti Honzou navržené koncepci řešení. Z doslechu jsme měli informaci, že vedení prosazovalo „několik lepších řešení“ – podstatně složitějších a náročnějších na realizaci.

Ve výsledku se projekt realizoval podle Honzova návrhu.

Z našeho hlediska to bylo jasné uplatnění Honzovy zásady – první věta této vzpomínky.

3. Honzův přístup při diskusích o řešení projektu byl pokaždé stejný. Na veškeré, i dosti razantní, technické námitky k řešení vždycky reagoval typickým uklidňujícím způsobem:

„Máš pravdu, ale...“ a popsal proč námitka není technicky správná respektive není jednoduše realizovatelná.

A dotyčného klidným trpělivým popisem přesvědčil, že vlastně ve vztahu k řešení pravdu nemá.

Přitom ale Honza říkal jenom to, co bylo pro danou věc podstatné.

4. Při řešení projektu „Multiplexor...“ jsme měli několik setkání s Honzou v jeho kanceláři ve VÚMSu v Praze.

Při jednom ze setkání přišel kolega programátor z Prahy s tím, že má na Honzu otázku jak řešit nějaký problém. Říkal, že se návrhem neúspěšně zabývá už třetí den.

Honza se omluvil za přerušování jednání a kolega programátor popsal svůj problém. Honza přemýšlel snad méně než minutu a řekl mu:

„Co takhle?“ a popsal svůj návrh jak problém řešit.

Kolega programátor po chvíli odpověděl: „To půjde, děkuju.“